

Tekst 9b

**Søren Kierkegaard: Sygdommen til døden**

Og saaledes er det just med Endelighedens Fortvivlelse. Fordi et Menneske saaledes er fortvivlet, derfor kan han meget godt, og egentligen netop desto bedre, leve hen i Timeligheden, være Menneske som det synes, være priset af Andre, æret og anseet, beskæftiget med alle Timelighedens Formaal. Ja just det man kalder Verdsligheden bestaaer af lutter saadanne Mennesker, der, om man saa kan sige, forskrive sig til Verden. De bruge ders Evner, samle Penge, udføre verdslige Bedrifter, beregne klogt, o.s.v.o.s.v., blive maaskee nævnte i Historien, men dem selv ere de ikke, de have, aandelig forstaaet, intet Selv, intet Selv for hvis Skyld de kunde vove Alt, intet Selv for Gud - hvor selviske de end forresten ere.